

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Els socialistes

Demano: I els guerristes? "Fantàstic, ara són més pro-pujolistes que ningú".

RICARD CUGAT

Jordi Pujol.

Dilluns, 1. Els convergents no acaben d'alliberar-se de l'abraçada socialista a Madrid i ja tenen en perspectiva a Catalunya un altre escenari polític que potser fins i tot els obligui a festejar de bell nou amb el PSC-PSOE: és un càlcul que posa la pell de gallina, però l'entesa entre el PSOE i el PNB al País Basc és un clar precedent autonòmic. Els convergents fan les maletes per anar-se'n de vacances i a la vegada pensen temerosos en unes eleccions autonòmiques sense majoria absoluta, amb necessitat peremptòria de pacte. Vet aquí Jordi Pujol una vegada més de pas per la Moncloa com qui torna al dentista quan ja creia que no li calien més empastats. Manar a Madrid no és fàcil ni respon a la caricatura que en feia més d'un nacionalista. Fins i tot he sentit algun mea culpa molt compungit: "Potser mai no ens havíem equivocat tant com quan diguérem en veu massa alta: 'Ara decidirem'". En primera instància, ja veureu com no farà falta esperar al 17 de juliol, diuen, mentre posen a la maleta de vacances la raqueta de tennis, els pensaments de Confuci, un tonificant per als cabells perduts les darreres setmanes i una novel·la pornogràfica amb les tapes estratègiques d'un assaig sobre el Fons Monetari Internacional. Confuci en comptes d'Escrivà de Balaguer: tot un símptoma de la nostra època.

Dimarts, 4. Qualsevol dada sobre el terrorisme és d'un horror tan elemental que convé recordar-la molt sovint, ara que Herri Batasuna fins i tot apedrega manifestacions a favor de la pau. Trobo inquietant que surti molt po-

ARXIU

José Maria Escrivá de Balaguer.

ca informació sobre el milió de signatures presentades al Congrés de Diputats a favor que els terroristes compleixin les condemnes. Per contrast, cada dia parlem més de reinserció-excarceració, sense pensar en l'esforç aconseguit de recollir aquell milió de signatures -1.085.711, exactament-, que són una manifestació sobirana i lliure de presència indiscutible. Fa un any, el ministre Belloch deia que fer complir més de cinc anys de condemna a un terrorista seria una pura represàlia.

Dimecres, 5. Ahir, en un hotel de luxe de Manchester, l'actor Tony Curtis -de 69 anys- havia reservat dues suites contigües. Tot just arribat, s'adona que no hi ha cap porta entre les dues suites i que no li serà còmode quan vulgui veure de ben a prop la senyoreta que l'acompanya. De forma gentil i discreta, manifesta el seu desig a la direcció de l'hotel -Hotel Albert i Victòria-. De seguida, una quadrilla de manobres obre un forat a la paret i ja tenim la porta. Així Tony Curtis pot dedicar-se de tot cor a la vida privada, sense necessitat de vagar amb batf de seda pels corredors de l'hotel. Per sort, el món judeo-cristià no perd les dosis elementals de justícia, decència i comprensió.

Dijous, 6. Li demano a un cronista madrileny què fan ara mateix els socialistes: "Sopen, sopen molt. Sopen per trobar el successor del líder i no el troben. Borrell guanya punts de dia i els perd a la tarda des de la Catalunya, guaita el guerrista Vázquez, contrari a

ara sopen cada dia

Tony Curtis.

Gabriel Canellas.

la nova llei d'avortament, Solana no afluixa, Bono vol xutar a porta, Belloch té problemes de perruqueria. Potser sigui que el successor del líder encara fa COU". Pel que sembla, és un panorama tendre de nous bons sentiments i d'amistats retrobades, però al cap i a la fi, sobretot de territori perdut, de despatxos entregats a l'adversari polític, de trepitjar de bell nou el carrer i marcar de mà pròpia els números de telèfon, sense secretàries pagades pel contribuent, sense cap de premsa, ni xofer, ni línia directa amb tothom que mana. Quan perdem de vista els interessos immediats, aleshores tornem a comprendre fins a quin punt són necessàries les idees. El poder, emperò, genera sovint una espècie de polític "anti-conceptual", per dir-ho amb un eufemisme devastador que William Rees-Mogg ha encunyat contra John Major aquesta mateixa setmana. Demano: I els guerristes? "Fantàstic, ara són més propujolistes que ningú".

Divendres, 7. A efectes d'una possible extinció de l'incendi, a Gabriel Canellas potser li hauria convingut més un esclat rabent del cas del túnel de Sóller que el degoteig lent, d'estil xinès, de noves dades i episodis judicials. La justícia no és ràpida i l'erosió que el cas pugui produir a la seu central del PP al carrer Gènova de Madrid a la llarga podria ser més, molt més determinant que la pròpia peripècia jurídica. A l'aguait, hi ha el soi disant sector renovador del PP balear, i el grup centrista UM, ara per ara decidit a pactar amb l'esquerra la presidència del Consell In-

sular de Mallorca. Vista a distància, la política mallorquina és gairebé intel·ligible i vista de prop de vegades és una mica massa clara. Per una estranya analogia, em recorda aquella distinció d'un famós periodista: a Moscou —encara capital soviètica— no sabem res però ho entenem tot; a Roma ho sabem tot, però no entenem res. **Valentí Puig**